



နိုင်ငံအတွက်စွန့်လွှတ်
အနစ်နာခံသော

နိုင်ငံရေးသမားများ

(နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ)

ထက်မြက်

နိုင်ငံအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသော နိုင်ငံရေးသမားများ

ယနေ့ကာလ အထူးသဖြင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၌ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးလောကတွင်

နိုင်ငံရေးသမား အများ အပြား ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ မိုးဦးကာလ မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်

ရွာလိုက်သည်နှင့် ၎င်းလျှိုး နေသော မှိုများ ပေါ်လာသလို နိုင်ငံရေးသမားများ မှာ

ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သူတို့သည် နွေရာသီ၊ ဆောင်းရာသီတို့တွင် ဘာသံမှမကြားရဘဲ

မိုးဦးကျဗားများ လို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်သစ်ကို တည် ဆောက်မည့် သူရဲကောင်းများ သဖွယ်

ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ထိုသည်မှာ မကောင်းသည်မဟုတ်၊ စေတနာမှန်၊ လုပ်ရပ်မှန်ဖြင့်

ပေါ်ထွက်လာလျှင် ကောင်းပါသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအကြောင်း သူများ အော်၍ ၊ သူများ

ရေး၍ ပေါ်ထွက်လာခြင်းမှာ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘဲ အတုအယောင်များ သာ

ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင်က ကြေညာကာ ပါတီများ ဖွဲ့

ခွင့်ပေးလိုက်သည့်အချိန်ကို သတိရမိသည်။ ၈၈ အရေးတော်ပုံကာလကလည်း စစ်အုပ်ချုပ်

ရေး ပြိုကျပြီ ပြည်သူအာဏာရချိန်၌ တရားပွဲများ ၊ ဒီမိုကရေစီစင်များ ရှိနေချိန်တွင်

နိုင်ငံရေးသမား အတော်များများ ပေါ်ထွက်လာကာ တချို့ ဆိုရင် ရန်ကုန်ကြမ်းတမ်းသော ပုဂ္ဂို

လ်ရေးတိုက်ခိုက်မှု များ အထိ ဆူပွက်ခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရမိသည်။ ထိုသူများ မှာ

စစ်မှန်သော ပြည်သူအတွက် စွန့်လွှတ်သူများ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သံသယဝင်မိသည်။ စစ်တပ်က

အာဏာသိမ်းလိုက်သောအခါ ထိုသို့ စင်ပေါ်၌ အာဘောင်အရင်း သန်သန် ပြောခဲ့သူများ မှာ

ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ ပါတီများ ဖွဲ့ခွင့် ပေးသောအခါ ပါတီများ ဖွဲ့စည်းကြ သည်။

မြေအောက်ယူဂျီများ နှင့် ဆက်သွယ်သည်ဟုဆိုကာ ပါတီအများ အပြားကို ဖျက်သိမ်းလိုက် ၏

။ အတော်များများ မှာ ပျောက်သွားကြသည်။ ထိုမိုးဦးကျဗားများ မှာ လည်း ငြိမ်တိတ်

သွားပါတော့ သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရေးထူးခြားမှု မှာ အနှစ် ၅၀ ကျော် စစ်အာဏာရှင်တို့၏

အာဘော်အတိုင်း ပြောင်းလဲနေသည်။ ယခု အုပ်စိုးနေသော အစိုးရအပါအဝင်

စစ်အစိုးရအဆက်ဆက်သည် နိုင်ငံရေးသမား စစ်ဆင်ရေးကို အကြီးမကျယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

မြေပေါ်ရောမြေအောက်ပါ မကျန် ဖ.ဆ.ပ.လ၊ ပ.မ.ည.တ၊ ဗ.က.ပ အလံနီ၊
ပြည်သူ့ရဲဘော်စသော နိုင်ငံရေးပါတီနှင့် ဆက်သွယ် ခဲ့သော နိုင်ငံရေးသမားအဟောင်း၊
အသစ်၊ မဟောင်းတဟောင်းပါမကျန် နာမည်ပျက်စာရင်း သွင်းသည်။ တွေ့ရာသီချင်း
ဓားမဆိုင်း ထောင်ထဲသွင်းကြသည်။မဆလပါတီထူထောင်သောအခါ သူတို့ဟာ
နိုင်ငံရေးသမားများ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သည်နိုင်ငံတော်ဆိုသည်ကိုလည်း အပိုင်စီး
လိုက်ပြန်၏ ။ အစိုးရသည် နိုင်ငံတော်ဖြစ်၏ ။ အစပိုင်း ၅ ဦးကော်မတီ၊ နောက်ရဝတ
ဆိုသော ရပ်ကွက်ကော်မတီများ မှာ လည်း နိုင်ငံတော်ဖြစ်၏ ။ အမှု က်လည်းသော
စည်ပင်သာယာဝန်ထမ်းမှာ လည်း နိုင်ငံတော်ဖြစ်သွား၏ ။ လာဘ်စားသောရဲ၊ အချုပ်ခန်းထဲ
ငွေညှစ်သောရဲလည်း နိုင်ငံတော် ဖြစ်သွားသည်။ စစ်သားလည်း နိုင်ငံတော်၊ စစ်ဗိုလ်ချ
ပ်လည်း နိုင်ငံတော်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဝင်းသည် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ၊ ဗိုလ်ချ
ပ်ကြီးသန်းရွှေသည်လည်း နိုင်ငံတော်အကြီးကဲ၊ ပြည်သူများ သည် နိုင်ငံတော်ကို ကိုယ်စားပြု
သူမဟုတ်။ လယ်သမားအလုပ်သမားများ လည်း နိုင်ငံတော်ကိုကိုယ်စား မပြု။
စားရေးစာချီများ ၊ ဈေးသည်များ လည်း နိုင်ငံတော်ကိုကိုယ်စားမပြုပေ။ ထိုကဲ့သို့နိုင်ငံတော်ဆို
သည့် ဝေါဟာရကိုလည်းထင်ရာစိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ
နိုင်ငံတော်သည်အာဏာ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ကို သိမ်းပိုက်ထားလျှင် ထိုနိုင်ငံတော်ကို
ကိုယ်စားပြုသည်ဟု သတ်မှတ်ထား ကြလေသည်။

ပြည်သူဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ ပြည်သူဆိုသည်မှာ အလုပ်သမား၊
လယ်သမားနှင့်ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုးဈေးသည်များ ၊ ကျောင်းသားများ ၊
ပညာတတ်ဓနရှင်ပေါက်စများ ၊ တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင် များ ၊ လယ်သမားများ ၊
အလုပ်သမားများ အပေါ်သွေးစုပ်မှု နည်းသော တိုင်းရင်းသားအရင်းရှင် သို့မဟုတ် အမျ
းသားအရင်းရှင်များ ၊ သူတို့သည် ပြည်သူစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများ မှာ ဗြူရို
ကရက်အရင်းရှင်များ ၊ ပြည်သူကို သွေးစုပ်သော၊ အင်အားကောင်းသော အရင်းရှင်ကြီးများ
မှာ ပြည်သူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့သည် ပြည်သူရန်သူများ ဖြစ်သည်။ မိမိလူမျိုးဖြစ်၍
နိုင်ငံသားဟုခေါ် ချင်ခေါ်နိုင်သည်။ ပြည်သူဟု မခေါ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုလူများ မှာ

နိုင်ငံတော်ကို ကိုယ်စားပြု၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ရာစုတစ်ဝက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးလောကတွင် နိုင်ငံသမားဆိုသည်မှာ ပျောက်ကွယ် လုနီးပါး ဖြစ်လာသလို နိုင်ငံရေးသမားများ ဆန့်ကျင်ရန်အကြီးအကျယ် ဝါ၏ ဖြန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးသမား ဆန့်ကျင်ရေးကြောင့်လည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဆိုသည်ကို ယခုအစိုးရအထိ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။ သမ္မတဦးသိန်းစိန်က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား မရှိဟု အစိုးရသစ်စတင်စဉ်က ပြောခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် မဆလအစိုးရ။ စစ်အစိုးရ၏ မှိုင်းထဲဝင်နေခြင်းကြောင့် ခေါင်းခါကာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားမရှိဟု ငြင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံရေးသမား ဆန့်ကျင်ရေးကို ၁၉၇၄ မဆလ၏ ဖွဲ့စည်းပုံတွင် ထည့်သွင်းကာ ဖယ်ရှားခဲ့သည်။ တစ်ကျွန်းပို့သည်စနစ်ကို နိုင်ငံရေးသမား ဆန့်ကျင်သူ ဗိုလ်နေဝင်းကနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တီကိုဆားနှင့်တို့သလို ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုလိုနီခေတ် ကရှိခဲ့သော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ၏ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှကို ဖြစ်ပစ်သည်။ ပါလီမန်ခေတ်ကရှိခဲ့ သော နိုင်ငံရေးသမားရပိုင်ခွင့်များ ကို ဖယ်ရှားခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား မရှိစေရဟု တရားဝင် ကြေညာခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုသည်မှာ ကိုလိုနီခေတ်တွင် အတွင်ကျယ်ဆုံးနှင့်လေးစားစရာ ကောင်းဆုံး ဝေါဟာရအဖြစ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိအောင်လုပ်သူမှာ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသူမှန်သမျှကို နယ်ချဲ့များ ကနှိမ် နှင်းခဲ့သည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးသမားများ ကို ထိုက်သင့်သောအခွင့်အရေးများ ပေးထားခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တွင် အာဏာရသူများ မှာ နိုင်ငံရေးသမားများ ဖြစ်ပြီး အတိုက်အခံများ ကိုလည်း နိုင်ငံရေးသ များ ဟု သတ်မှတ်၏ ။ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ကို ဝန်ကြီးချုပ်အခွင့်အရေးများ ပင် ပေးထားလေ သည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက သူ့ကိုကိုလိုနီနိုင်ငံတွင်မူ သူတို့ကိုဆန့်ကျင်သော နိုင်ငံရေးသမားမှန်သမျှအား ရက်စက်စွာ ဖိနှိပ်လေတော့သည်။ နိုင်ငံရေးသမားမရှိအောင် ဖန်တီး ၏ ။ အစိုးရဆန့်ကျင်သောသမားများ မှာ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့ သော် သူတို့သည် အစိုးရကိုဆန့်ကျင်သော

နိုင်ငံရေးပါတီမှ ပါတီဝင်များ ကိုဖြစ်စေ၊ အစိုးရကိုပုန်ကန်သော သူပုန်များ ကိုဖြစ်စေ နိုင်ငံရေးသမားဟု သတ်မှတ်ပြီး ဖမ်းဆီးခံရသူများ ကိုလည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟု သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားသည် လူ့ကျင့်ဝတ်များ ကို ဖောက်ဖျက်ကာ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ပြစ်မှု ကျူး လွန်သော ရာဇဝတ်သားမဟုတ်ကြောင်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့က သက်မှတ်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ကို သီးသန့် ထားပါသည်။ ရာဇဝတ်သားများ နှင့်မတူသော နေထိုင်စားသောက်မှု ကိုပေးပါသည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း၊ ရေဒီယိုနားထောင်ခြင်းများ ပေးပါသည်။ အိမ်မှနေ ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်များ ကို ပေးခွင့်ပြုသည်။ သူတို့ဆန့်ကျင်သည်မှာ ထောင်ထဲ၌ နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်း၊ အပြင်မှ နိုင်ငံရေးသမား များ နှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ရေးဆွဲလိုက်သော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မဆလအစိုးရသည် နိုင်ငံရေးသမားနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားကို နိုင်ငံမြေပေါ်တွင် မရှိစေရဟု သတ်မှတ်လေသလား မသိ။ အစိုးရအား ပုန်ကန်ခြားနားသူများ ကို လည်းကောင်း၊ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ပြောဆိုရေးသားသူ များ ကို လည်းကောင်း ဖမ်းဆီးရာတွင် ဥပဒေချိုးဖောက်သူ ရာဇဝတ်သားများ ဟု သတ်မှတ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ရာဇဝတ်မှု ကျူး လွန်သော ရာဇဝတ်သားများ နှင့်အတူမထား။ ထိုရာဇဝတ်သားများ ကလည်း အစိုးရကိုဆန့်ကျင်၍ ထောင်ကျမှ သော် (နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား) သူများ နှင့် ဆက်ဆံခွင့်၊ စကားပြောခွင့်၊ ပစ္စည်းပစ္စယ အပေးအယူလုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိပေ။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ကို တိုက်ခန်းကျဉ်းများ ထဲတွင် စုပြုံထည့်ထားသည်။ သူတို့က ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများ အား စည်းရုံး မှာ ကို စိုးရိမ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်းရှိသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် စစ်အာဏာရှင်အဆက်ဆက် သည် "နိုင်ငံရေးသမားကြောက်" ရောဂါကြောင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဆိုသည်ကို အသိအမှတ် မပြုဘဲ ဆန့်ကျင်လာခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့သော် ယခုလိုနိုင်ငံရေးပါတီများ အလျှိုအလျှိုပေါ်ပေါက်လာသည့်အချိန်၊ နိုင်ငံရေးလှုပ် ရှားမှု များ ကို ကျောင်းသားကအစ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားအဆုံး

အားလုံးစည်စည်ကားကား ပွင့်လင်းစွာ လှုပ်ရှားလာသည့်အချိန်တွင် နိုင်ငံရေးသမား၊
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဆိုသည်ကို ငြင်း ကွယ်နေသည့်အတွက်
အလွန်ရယ်စရာကောင်းလှပါသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားမရှိဟု ကြေညာ သူများ မှာ
မျက်မှန်စိမ်းတပ်ပြီး ယခင်အစွဲများ က ခေါင်းထဲသံမှီစွဲသလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။
နိုင်ငံရေးသမားများ အဖမ်းခံရလျှင်လည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။
မိမိကိုယ် ကျိုး အတွက်သာမဟုတ်ဘဲ ပြည်သူလူထု အကျိုးစီးပွား၊ မိမိပါတီ၏ အကျိုးစီးပွားကို
ဆောင်ရွက်သူ သည် နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံရေးသမားမှာ လောကတွင် အလွန်ရှားပါးသော ရှားပါးကုန်ဖြစ်သည်။
အလွန်လေး နက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုအတွက်သာ စွန့်လွှတ်လုပ်ကိုင်သူဆိုလျှင်
ထိုသူသည် မြင့်မြတ်သူဖြစ်ပါသည်။ စစ်အာဏာရှင်ထက်လည်း သာသည်။
နိုင်ငံရေးသမားသည် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ်ထက်လည်း သာသည်။
သိပ္ပံပညာရှင်ထက်လည်း သာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သူသည်ပြည်သူလူထု အကျ
းရှိဖို့၊ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဖို့အတွက် သူ့ဘဝနှင့်သူ့အကျိုးစီး ပွားအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ကာ
အနစ်နာခံ ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး သမားကို
ဆန့်ကျင်သူသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ ကိုယ်ကျိုးရှာသူ၊ ပြည်သူကို နှိပ်စက်ညှဉ်း
ပန်းရေးသမား၊ ပြည်သူကို ဗိုလ်ကျစိုးမိုးရေးသမား၊ အဓမ္မသမားသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံ၏ သမိုင်းဖြစ်ပေါ်မှု တွင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှစ၍
တောထဲတွင် ကျဆုံးသွားသောသခင်များ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ကွန်မြူနစ်များ၊
ပြည်ချစ်ပါတီမှ ခေါင်းဆောင်များ၊ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမားများ
အားလုံးသည်တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကျိုး စွန့်သော နိုင်ငံရေးသမားချည်းဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံရေးသမားများ ကို အလေးအနက်ထားပြီး ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုမှသာ လျှင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးမှာ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာနိုင်ပေမည်။
မတူကွဲပြားသော အယူဝါဒ များ ကို အခြေမခံဘဲ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ အယူဝါဒဖြင့်
စွန့်လွှတ်လုပ်ကိုင်သူများ ကို လေးစားကြည်ညိုသင့်ပါသည်။ ယခုလို ပါတီစုံ

ဒီမိုကရေစီကျင့်သုံးနေသည့်ကာလတွင် အစိုးရအဖွဲ့တွင်ရှိနေသောသူ များ မှာ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်သလို လွှတ်တော်ရှိ လွှတ်တော်အမတ်များ နှင့် ထိုသူများ သည် မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့် ဆိုသောစကားအတိုင်း နိုင်ငံရေးဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှု နှင့်အတူ အချိန်မရွေး ထောင်ထဲရောက်သွားနိုင်လေသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားမရှိဟု ပြောဆိုနေသူများ သည်လည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သား အချိန်မရွေးဖြစ်နိုင်သည်ကို မမေ့သင့်ပေ။ ဆိုလိုသည်မှာ လောကသဘာဝအတိုင်း မည်သည့် အရာမှ တစ်သမတ်တည်းမရှိသဖြင့် အနိမ့်ကအမြင့်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်။ တစ်ချိန်က နိုင်ငံတွင် အတုမရှိ အုပ်ချုပ်မင်းမှု ခဲ့သော စစ်အာဏာရှင်ဗိုလ်နေဝင်း၏ မြေများ သည်ပင်လျှင် သေဒဏ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြင့် ထောင်ထဲဆယ်စုနှစ်အထိ နေခဲ့ရကာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဖြစ်သွား ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ နိုင်ငံထိပ်သီး ထောက်လှမ်းရေးမှူး ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်လို ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ထောင်ထဲနေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

Newday News

25, December 2013

တရုတ်နှင့်ဗီယက်နမ် ရွှေသွားသောစံများ

ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးလုံးချင်း စာအုပ်မှာ “ငယ်ငယ် ဗန်ထရွှင်း” ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ပထမ ဆုံးထုတ်ဝေသော လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပထမဆုံး

ရေးဖြစ်သောစာအုပ်မှာ “အိုယန် ဟိုင်၏ တေးသံ” ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်အုပ်စလုံးမှာ

နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်အရ အလေးအနက်ထား ဘာသာပြန်သောစာအုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်များ ၏ ကာယကံရှင်နာမည်များ မှာ လည်း အမှန်တကယ်ရှိခဲ့သော သူရဲကောင်းများ

ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးကဗီယက်နမ်နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး သူရဲကောင်းတစ်ဦးက

တရုတ်ပြည်ဆိုရှယ်လစ် တည်ဆောက်ရေးသူရဲကောင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦး စလုံးမှာ ကိုယ်ကျ

းစွန့်ကာ ရဲရင့်ရင့် အသက်ပေးသွားသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထို ၇၀ နှစ်လွန် ကာလများ

တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ရဲရင့်သော နယ်ချဲ့

ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်ရေးတို့ကို ထိပ်ပြုထိုက်သော

နိုင်ငံနှင့်ပါတီအစိုးရ စံထားခဲ့ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် ထိုသို့ လေးစားခဲ့ခြင်းအပေါ်

နောင်တရခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အမှန်တကယ်လည်း အနစ်နာခံစွန့်လွှတ်သောသူရဲကောင်းများ

ဖြစ်၍ သူတို့ကိုယခုအထိ စံထားနေဆဲဖြစ်သည်။ မိမိယုံကြည်ချက်တခုကို မှာ သည်ဟု

နောင်တရနေလျှင် ထိုသူသည် စဉ်းစားချင့်ချိန်မှု မရှိသူ၊ ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ ယုံကြည်ချက်ကို

မတည်ဆောက်နိုင်သူ ဖြစ်သွားပေမည်။ ယုံကြည်ခဲ့သည့် တရားမှန်မမှန်၊ စစ်မစစ်၊

ကောင်းမကောင်းကို အစမူလကတည်းက ဆန်းစစ်ကာ လက်တွေ့နှင့် ဘဝနှင့်အတူ

မှတ်ကျောက်တင်ပြီးမှ ယုံကြည်ရပေမည်။ မှတ်ကျောက်မတင်ဘဲ စည်းရုံး၍ ၊ သွေးဆောင်၍

အမိန့်ပေး၍ ယုံကြည်ခဲ့လျှင် ထိုယုံကြည်ချက်မှာ ကြာရှည်မခံပေ။ ပယောဂမပါသော

ယုံကြည်ချက်ဖြစ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်ငယ်ဗန်ထရွှင်းလို၊ အိုယန်ဟိုင်လို သူရဲကောင်းများ

သည် အမှန်တကယ် တည်ရှိခဲ့သလို အမှန်တကယ် အနစ်နာခံ အသက်စွန့်ခဲ့သူ များ ဖြစ်၍

သူတို့သည် ဗီယက်နမ်ပြည်သူ၊ တရုတ်ပြည်သူတို့အတွက် ထာဝရမေသနိုင်သော

သူရဲကောင်းများ အဖြစ် ကျွန်တော်တို့လည်း လေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗီယက်နမ်ဆိုလျှင် ဒိန်ဗင်ဖူးခံတပ်နှင့် ဦးလေးဟိုခေါ် သမ္မတဟိုချီမင်းကို
အလွန်ပင် အားကျခဲ့သလို အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသောဖြစ်ရပ်ဟု
သဘောထားခဲ့ပါသည်။ ဒိန်ဗင်ဖူးခံတပ်မှာ ကမ္ဘာ့ကျော်စစ်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏ ။ စစ်လက်နက်
အင်အားချင်းကွာခြားသော်လည်း ပြင်သစ်နယ်ချဲ့များ ကို အနိုင်တိုက်ကာဒိန်ဗင်ဖူးခံတပ်ကို
သိမ်းပိုက်နိုင်သောကြောင့် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ ပြင်သစ်ကို အနိုင်တိုက်ခဲ့သော
ဗီယက်နမ်ပြည်သူများ သည် နောက်တစ်ကြိမ် အမေရိကန်နှင့်ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလကလည်း ဂျပန်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှု ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး
စစ်ပွဲနှင့်ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ ဗီယက်နမ်ကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း ခွဲလိုက်၏ ။
တောင်ပိုင်းကို အမေရိကန် ရုပ်သေးအစိုးရက အုပ်ချုပ်သလို မြောက်ပိုင်းကို ကွန်မြူနစ်
အစိုးရက အုပ်ချုပ်လေသည်။ ကိုးရီးယားစစ်ပွဲလို ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲမှာ လည်း
ထင်ရှားပြီးပိုဆိုးသည် မှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်များ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလတွင်
လက်နက်နည်းပညာများ တိုးတက်လာရန် စမ်းသပ်လာကြသည်။ နပန်းပုံး၊ ရွက်ကြွေပုံးများ ကို
ကောင်းကောင်းအသုံးချလာလေသည်။ ဗီယက်နမ်ပြည်သူများ မှာ အသက်ပေါင်း
သန်းနှင့်ချီပေးခဲ့ရကာ နိုင်ငံခြားတပ်များ ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ လေသည်။ အမေရိကန်စစ်သား အများ
ဆုံးကျဆုံးသော ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲတွင် အမေရိကန် စစ်သား ၆၀၀၀၀ ကျော် ကျဆုံးပြီး
ဗီယက်နမ် ပြည်သူ ၂ သန်းခန့် သေဆုံးခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ ဗီယက်နမ် စစ်တွင်
ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးက တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပြီးချိန်တွင် တိုက်ပွဲ လည်း
ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပါရီတွင် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းကာ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့၏ ။

ကမ္ဘာ့ကြီး၏ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှု များ မှာ လည်း ပြောင်းလဲ သွားပါသည်။
အယူဝါဒရေးရာ အရွှေ့အပြောင်းများ ကြားတွင် စစ်အေးတိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားသည်။
ရန်သူများ မှာ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာ၏ ။ လူသတ်သမားများ မှာ ကယ်တင်ရှင်များ
ဖြစ်လာသည်။ တော်လှန်ရေးသမားများ မှာ အကူအညီတောင်းသူများ ဖြစ်လာသည်။ ကျူး
ကျော်ဗိုလ်ကျသူများ မှာ ကယ်တင်ရှင်နှင့် ထောက်ပံ့ ရေးသမားများ ဖြစ်လာလေသည်။ သို့
သော် မည်သည့်ဘက်တွင်မဆို မိမိတို့အကျိုးစီးပွားအတွက်

လုပ်ဆောင်နေကြသည်သာဖြစ်ပြီး အကျိုးစီးပွားနှင့်ကင်းလွတ်သော လှုပ်ရှားမှု များ ကမ္ဘာတွင် မရှိသလောက် ဖြစ်လာလေသည်။ မိမိလက်ထဲမှ အပိုအလှူဥစ္စာဓနများ ကို စေတနာရှင်လျှင် ငွေငှရုံ သာရှိတော့၏ ။ နိုင်ငံတစ်ခု လွတ်မြောက်ဖို့ နိုင်ငံတစ်ခုက စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီသည် ဆိုသည်မှာ မရှိတော့။ ထိုနိုင်ငံက သယံဇာတနှင့်အကျိုးစီးပွားကိုကြည့်ကာ ကယ်တင်ပေးနိုင် မပေးနိုင် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဗီယက်နမ်သည် ယခင်က အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားဟု ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးရွံ့ရှာ နေသော အမေရိကန်တို့နှင့် ပွေ့ဖက်၍ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်လာပါသည်။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ကြီးပွားချမ်းသာလာသည်။ နိုင်ငံတကာဝါဒ ဆိုသည်မှာ လည်း ကုန်ဆုံးသွား ၏ ။ မတိနာမာရားလို နယ်ချဲ့ထိပ်သီးကို သုတ်သင်မှု နှိမ်နင်းဆိုသော ငှယ်ငှယ်ထိန်းသိမ်းလို ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးများ ကို ဗီယက်နမ်အစိုးရက မမွေးထုတ်နိုင်တော့။ သို့သော် စက်မှု ပညာ၊ နည်းပညာများ ၊ တီထွင်ကြံဆနိုင်သူများ ရှိလာလျှင်တော့ ထိုလူသည်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ သူရဲကောင်းဖြစ်လာပေမည်။

ထိုအကြောင်းအရာများ ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ရန်သူလည်းမိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်သည်။ ယခင်ကခြားနားမှု များ မှာ ယခုပေါင်းစည်းမှု ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည်များ ကို တွေ့ရှိလာရလေသည်။ ဗီယက်နမ်နှင့်အမေရိကန်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို တွေ့ရလေလေ၊ အလွန်ကို ထူးထူးခြားခြား ပြောင်း လဲသော အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုကို သတိထားမိလေဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်ကငှယ်ငှယ် ထိန်းသိမ်းလို ရေးခဲ့ပုံ၊ ဟိုချီမင်းကို အလေးထားခဲ့ပုံ၊ ဗိုလ်ငှယ်ငှယ်လို စစ်ပါရဂူကြီးကို အားကျခဲ့ပုံ၊ ဒီနန်းဗင်ဖူးတိုက်ပွဲလို ထူးခြားသည်စစ်ဆင်ရေးများ ကို လေ့လာခဲ့ပုံတို့ ဖြစ်သည်။

ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ တရုတ်ပြည်ဖြစ်ပါသည်။ အိုယန်ဟိုင်၏ တေးသံလို နိုင်ငံတည် ဆောက်ရေးတွင် စွန့်လွှတ်အသက်ပေးသွားသော သူရဲကောင်းကို ယခုအထိ အလေးထားဆင်ခြင်ပါ သည်။ မလွတ်မြောက်သေးသော နိုင်ငံများ ၊ ယခုအထိ ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရသော မြန်မာနိုင်ငံလို နိုင်ငံမျိုးတွင် အိုယန်ဟိုင်လို၊ ငှယ်ငှယ်ထိန်းသိမ်းလို သူရဲကောင်းမျိုးက လိုအပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ လည်း ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများ စွာ ကို

ဖြတ်သန်းခဲ့ရလေသည်။တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ လည်း ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ အနစ်နာခံကာ ယခုလိုချမ်းသာကြွယ်ဝလာသော နိုင်ငံကြီးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးမှာ ယခုလိုမဟုတ်ပေ။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားနှင့် ပြည်သူများ ဝလင်အောင်စားပြီး ခေတ်မီတိုးတက်လာရေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလိုဈေးကွက်စီးပွားရေး၊ အရင်းရှင်စီးပွားရေးဖြစ်အောင် သူတို့ခေါင်းဆောင် မော်စီတုန်းက မစဉ်းစားခဲ့သလို ယခင်ကွန်မြူနစ်ပါတီကလည်း လက်ခံခဲ့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခုအခါတွင် တရုတ်နိုင်ငံသည် ယခင်ရည်မှန်းချက်နှင့်မတူသော ယခုလိုဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်ဖြင့် ကမ္ဘာတွင်ဒုတိယအချမ်းသာဆုံးနိုင်ငံအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယခုအချိန်၌ တရုတ်ပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသူရဲကောင်း တုန်ချွန်လွေလို သူရဲကောင်းလည်းမရှိတော့။ အိုယန်ဟိုင်လို၊ လွေဖုန်းလို ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်ရေးသူရဲကောင်းများ လည်း မမွေးမြူတော့ပေ။ ယခုအခါ တစ်ဦးချင်းဘယ်လိုချမ်းသာအောင် လုပ်မလဲဆို သော ကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ ကြည့်သူများ သာရှိလာသည်။ ကိုးရီးယားနိုင်ငံလွတ်မြောက်ဖို့၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံလွတ်မြောက်ဖို့၊ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်မြောက်ဖို့ ကူညီရမည်ဆိုသော နိုင်ငံတကာဝါဒ လည်း မရှိတော့ပေ။ ထိုနေရာတွင် မည်သည့်နိုင်ငံက မည်မျှအကျိုးအမြတ်ရမည် ဆိုသည်ကိုသာ အဓိကထား၏ ။ အများ အကျိုး အတွက် အိုယန်ဟိုင်လို စွန့်လွှတ်သောအတွေးအခေါ်ကို စွန့်လွှတ် သည်မှာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်အစိုးရ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည်ကွန်မြူနစ် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသည်ကိုကား မပြောနိုင်တော့ပေ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် စစ်အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှု ကို ခံနေရစဉ်နှစ်ကာလများ တွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီက မြန်မာစစ်အစိုးရနှင့်ပေါင်းကာ ပြည်သူများ ကိုဖိနှိပ်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်လူထုဒေါ်အမာ၏ “တရုတ်က ငါတို့ကို ရိုက်နေတဲ့လက်ထဲ တုတ်ထည့်ပေးတယ်” ဆိုသောစကားမှာ အသည်းထဲစွဲ အောင် မှတ်ထားရမည့်စကား ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ သယံဇာတများ ကို တရုတ်တို့က ရသလောက် ညှစ်ထုတ်ယူ၏ ။ ပြည်တွင်းစစ် သက်ဆိုးရှည်အောင်နှင့် ပြည်သူများ ကိုသတ်ဖြတ် နိုင်အောင် စစ်အစိုးရကို လက်နက်များ

ပေးသည်။ မြစ်ဆုံပြဿနာ၊ လက်ပံတောင်းတောင်ပြဿနာ၊ သဘာဝဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းများ၊ သွယ်တန်းယူငင်နေသော ပြဿနာနှင့် ကျွန်းသစ်များကို တရားဝင်ရော၊ တရားမဝင်ပါနဲ့စဉ် တရုတ်ပြည်ထဲ ယူသွင်းနေသောပြဿနာများကို ပြည်သူများက နာကျည်းခံပြင်းနေကြသည်။ သို့သော် အိယန်ဟိုင်၏ တေးသံကို ရေးသားခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်နောင်တမရပါ။ တရုတ်ဗမာ အရေးအခင်းက တရုတ်အမျိုးသားများကို စစ်အစိုးရက သတ်ဖြတ်နေသည်ကို ကာကွယ်ပေးရသည့်အတွက်လည်း နောင်တမရခဲ့ပါ။ တရုတ်နိုင်ငံသို့မြန်မာ အမျိုးသမီးများ လူကုန်ကူးနေသော တရုတ်များမှာ တရုတ်နိုင်ငံမှ အများစုပြည်သူများ မဟုတ်ပါ။ ချမ်းသာသော တရုတ်အချို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်းလဲလာသော ထိုနှစ်နိုင်ငံ၏ အပြောင်းအလဲ အဖြစ်အပျက်အရွေ့အပြောင်းများကို သေချာဆင်ခြင် သုံးသပ်ဖို့သာ လိုပါတော့သည်။

Newday News

25, December 2013

အမေ နှင့် ထောင်

လူထုဒေါ်အမာရေးသားသော ထောင်နှင့်မိခင်စာအုပ်ကို

လွန်ခဲ့သောနှစ်ကတည်းက ကျွန်း တွင်အတူနေ၊ ထောင်တွင်အတူနေခဲ့သော ရဲဘော်တစ်ယောက်ထံတွင် တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ စာအုပ်က ရန်ကုန်တွင်ပုံနှိပ်ထားသော စာအုပ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် ပုံနှိပ်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စာပေစိစစ်ရေးဖျက်သိမ်းပြီးကာစဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားတွင်ရိုက်သော မြန်မာဘာသာနှင့် စာအုပ်အတော်များများ ကို ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ဗိုလ်မှူး ချုပ်ကျော်ဇော၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှစ၍ စစ်အစိုးရကာလတစ်လျှောက် ပိတ်ပင်ထားသည့် စာအုပ်များ ထွက်လာသော ကြောင့် ထိုထောင်နှင့်မိခင် စာအုပ်ကိုမြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုံနှိပ်ရလျှင်ကောင်းမည်ဟု ထိုမိတ်ဆွေကို ကျွန်တော်ကပြောခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကိုနှင့်ကျွန်တော်မှာ ကိုကိုးကျွန်းတွင် အတူနေခဲ့ရ၊ အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲ အတူဝင်ခဲ့ရ၊ မာ့ခါဒကိုလည်း အတူယုံကြည်ခဲ့သူများ ဖြစ်၍ စာရေးဆရာ ညီပုလေး မှာ လည်း ညီတစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်တော်တို့ရင်းနှီးချစ်ခင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ထောင်နှင့်မိခင်စာအုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်အကြောင်း၊ ထိုစာအုပ်ကို လူထုတိုက်က ထုတ်သင့်သည့် အကြောင်းပြောပြရာ သူကလည်းထုတ်ချင်သည်ဟု ပြောပြပါသည်။ “ထုတ်ချင်ရင် မြန်မြန်ထုတ် ပေါ့ကွာ။ စာပေစိစစ်ရေးမှ မတင်ရတော့တာ။ မင်းတို့နဲ့ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မင်းအစ်ကိုရေးတဲ့ ကိုကိုးကျွန်းတိုက်ပွဲတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်ကိုလည်း ထုတ်သင့် တယ်။ ထုတ်ဖြစ်အောင်ထုတ်ဖို့လည်း ငါတိုက်တွန်းချင်တယ်” ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု ထိုစာအုပ်ထွက်လာပေပြီ။ ထောင်နှင့်မိခင်ကိုဖတ်ရင်း

ကျွန်တော်အမေကိုလည်း လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်သတိရနေမိပါသည်။ သားအပေါ်ထားသော လူထုဒေါ်အမာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို လည်း လေးစားကြည့်ညှိမိလေသည်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတိုင်း ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ရလျှင် သည်လို ပင် ခံစားမိကြပေမည်။

လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာ၏ သူ့သားဖိုးသံချောင်းကို ကိုကိုးကျွန်းမှ ပြန်ခေါ်လာသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးနီးပါး လွှတ်ပေးနေချိန်တွင် အင်းစိန်ထောင်ထဲ၌ ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရပ်၊ နောက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက လွှတ်ပေးမည်ဟုပြောပြီး ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး ကြီးတင်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံအကြောင်းတို့ကို ရေးထားပါသည်။ ထောင်နှင့် မိခင်စာအုပ်ထဲ၌ -

“ကိုကိုးကျွန်း အကြောင်းကြားတော့ ဓာတ်ပုံ Album ယူခဲ့စမ်းဟေ့လို့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဆီက လှမ်းတောင်းလိုက်ပြီး သားတို့ကို ကိုကိုးကျွန်းက ပြန်ခေါ်တော့ ကျွန်းမှာ သင်္ဘောပင်တွေ ဓားနဲ့ပိုင်းဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကစပြီး ကျဆုံးခဲ့တဲ့ရဲဘော်တွေရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကြီး နဲ့ ထမင်းစားခန်းက Bound မှာ ရေးထားတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေ၊ ကြေညာချက်တွေကစ Moment တွေအားလုံး သူတို့ဓာတ်ပုံရိုက်လာခဲ့သမျှကို ပြတယ်။

ဗိုလ်မှူး ကြီးချစ်ခင်ကတော့ ပြုံး ပြုံး နဲ့ တရားနာခံပဲလုပ်တယ်။ ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ ဒီမှာ စကားအများ ဆုံးပြောတာက ဒုဗိုလ်မှူး ကြီးတင်ဦးပဲ။ သားတို့ကို ကိုကိုးကျွန်းပို့တာ၊ အင်းစိန်ထောင် မှာ သူတို့ဘက်က တရားတယ်လို့ပြောချင်သလားမသိဘူး။ ကိုယ်ကအင်းစိန်ကိုအမြန်ဆုံးရောက် သားကလေးကိုခေါ်ထုတ်ဖို့ အတွေ့ခဏခဏဝင်နေတာလည်းတစ်ကြောင်းနဲ့ သူစကားတွေက သယ်သယ်ပို့ပို့နဲ့ဖြစ်နေတယ်။

စောင့်လိုက်ရတာ နာရီဝက်လောက်လား မသိဘူး။ ဒီထက်လည်းကြာချင်ကြာမှာ ပဲ။ စောင့်ရင်း ကိုယ်ဝင်ခဲ့တဲ့အပေါက်ဆီကိုလည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။ သူတို့လာရင် အရင်ဆုံးမြင်ရ အောင်လို့ပါ။ ကိုယ်က သည်အပေါက်ကျောပေးထိုင်ရတာ မို့ လည်လိမ်ပြီးမျှော်ရတာ ပေါ့။ ကြာ လိုက်တာ။ သားကလေးပါလာပါစေပေါ့။ ရောက်ရင် ဟိုလက်မှတ်ထိုးဦး၊ ဒီလက်မှတ်ထိုးဦး လုပ်လေမလားလို့ သောကကလည်းဝင်သေး။ ဝင်လာပြီး ဗိုလ်ကြီးဘမှန်။ နောက်တစ်ယောက် ထောင်ပိုင်ဗိုလ်မှူး တင်အုန်း။ နောက်တစ်ယောက် ဒုထောင်ပိုင်၊ နောက်တစ်ယောက် သား။

“အမယ်လေး သားရေ...” လို့ စိတ်ထဲကရွတ်ရင်း ထိုင်ရာကနေ သားကိုပြေးဖက်တယ်။ သူကပြုံး လို့...

“သားတို့ရပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျက၊ မိဘတို့ဝမ်း၊ ငြိမ်းစတမ်း” ဆိုတာ သိပ်နည်းသေးတာပဲ။ ၆ နှစ်လုံးလုံး တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ခဲ့သေးတဲ့သား။ အင်တာဗျူး ဆိုတဲ့ တွေ့ခွင့်ကို မန္တလေးနဲ့ အင်းစိန်ထောင်သားရှိစဉ်ကလည်း တစ်ယောက် ယောက်ဆီက တောင်းရင်ရလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ရုံတော့ ခွင့်မတောင်းလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူဆီကမှ ဘာခွင့်မှ မတောင်းခဲ့ဘူး။ သားလွှတ်ပေးဖို့လည်း စာရေးမတင်နိုင်ပါဘူး။

၆ နှစ်နီးနီးကွဲနေတဲ့သား။ သူက ပြုံး လို့၊ ပြုံး လိုက်တော့ သွားတက်ကလေးကလည်း ပေါ်သေးတယ်။ အောင်မလေးတော်သေးရဲ့ အရင်ရုပ်ကလည်း မပျက်သေးဘူး။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ အထဲ သူကအခုအဆုံး။ သူတို့ညှဉ်းပန်းလိုက်လို့သွားတွေ နဲ့သွားတယ်။ သွားတက်ကလေးပဲ့သွား တယ်လို့ သတင်းတွေကလည်း ကြားထားတာကိုး။

သားကို အားရပါးရ တအားဖက်ထားပြီး သူ့လက်ကလေးတွေလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိ တယ်။

“ငါ့သား အဝသားပါလား” လို့ပြောတော့

“ထောင်နဲ့ တည့်လို့ပေါ့ အမေရယ်” တဲ့။

“ဒီလိုမပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်” လို့ ရိုက်မိသေးတယ်။ ရင်ထဲများ နာလိုက်တာ။ သင်းတို့ကျွေး ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းနဲ့ ဒီလိုသန်သန်စွမ်းစွမ်းဖြစ်အောင် သူနေခဲ့တာကိုး။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆွေတွေမျိုးတွေဝိုင်းပြီး ပါလာတဲ့မုန့်တွေနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးရတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း လာကြ၊ မေးကြတယ်။ အဲဒီ လို ဧည့်တွေလာနေလိုက်တာ တစ်လ အထိ မစဲတော့ဘူး။ သားလေးပြောပြတဲ့ ၅ နှစ်နဲ့ ၁၀၊ လပေါင်း ၇၀၊ ရက်ပေါင်း ၂၁၂၉၊ တိုက်နဲ့ ကျွန်း အတွေ့အကြုံတွေကဖြင့် ရင်နာစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ၊ နာကျည်းစရာအတိပဲ။ ခံနိုင်ရည်၊ ဇွန်နဲ့ ယုံကြည်မှု ကပြင်းပါဘိ ငါ့သားရယ်။

အမေ့ရဲ့ ခေါင်းမာမှု သားကအမွေဆက်ခံခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အမေတောင်
ငါ့သားလောက်ပြောင်မြောက်အောင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလား။ သံမဏိဟာ မီးထဲချမှ
သိသာတယ်” ဟု ရေးထားပါတယ်။ ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း ရဲဘော်ဖိုးသံချောင်း၏ အမေ လူထု
ဒေါ်အမာကို မျက်စိထဲမြင်လာသလို ကျွန်တော်ထောင် အကြိမ်ကြိမ်ကျ အကြိမ်ကြိမ်အဖမ်းခံ
ရသည့်ကာလ၌ ကျွန်တော့်အမေ၏ ခံစားမှု နဲ့ ပျော်ရွှင်မှု များ ကိုလည်း သွား၍
သတိရမိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုကိုးကျွန်းမှအပြန်၊ အင်းစိန်ထောင်မှလွတ်သည့် အချိန်၌
ညနေဘက် မှာ င်မှအိမ်သို့ရောက်လေသည်။ ထိုအချိန်က အမေသည်
အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲနေ၏ ။ အိမ်သာသွား သည့်အချိန်တွင် လူတွဲ ဖြင့်သွားရသည်။
လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်လွတ် လာသည်ကို
ညီဖြစ်သူကအိမ်ရှေ့မှနေ “အမေရေ၊ အစ်ကိုပြန်လာပြီ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည့်အ ခါ
အိပ်ရာပေါ်လဲနေသော အမေက ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ အိမ်ရှေ့လှေကား ၅ ထစ်ကို
အကူမပါဘဲ ပြေးဆင်းလာ၏ ။ လှေကားရင်းတွင် ကျွန်တော်ကိုတွေ့သည်နှင့်အတင်းဖက်ပြီး
ငိုလေသည်။ အိမ် ပေါ်ရောက်သောအခါ အမေသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလဲတော့ပေ။
ကျွန်တော်ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောတော့၏ ။ ပထမဆုံး အဖမ်းခံရပြီး
လွတ်လာသည့်အတွေ့အကြုံဖြစ်လေ သည်။

ပဉ္စမအကြိမ် အဖမ်းခံရစဉ်က မနက် ၂နာရီခန့်ဖြစ်၏ ။ အိမ်ကို
မြောင်းဆန်အောင်ရှာဖွေပြီး ၃နာရီလောက်တွင် ခေါင်းကိုအိတ်အနက်ဖြင့်စွပ်၊
လက်ကိုနောက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်ကာ ခေါ်သွား လေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် အမေ့အိမ်မှာ
ကပ်ရက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း အမေက နေထိုင်မကောင်းပေ။ ညနေကပင်
အမေ့ကို ကျွန်တော်ဆေးခန်းပို့ လိုက်သေးသည်။ အစာမစား ချင်ဘဲ နုံးချိနေသဖြင့်
လူကြီးရောဂါပင် ပြောရမလားမသိ။ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် စစ်ထောက်လှမ်း ရေးများ
မြောင်းဆန်အောင် ရှာဖွေနေသဖြင့် ကပ်ရက်အိမ်မှ အမေလည်းနီးနေပေပြီ။ ထောက်လှမ်း
ရေးများ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်လာချိန်တွင် အမေသည်ဖင်ဒရုတ်ဆွဲကာ

အိမ်ရှေ့ရေကပြင်မှလာ စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အိတ်အနက်စွပ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်မသိပေ။ အမေဘေးမှ ဖြတ်သွားချိန်တွင် အမေက “သားရေ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့နဲ့ ။ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုး။ မေတ္တာပို့နော်” ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့်မှာ လိုက်သည်ကို နားထဲခုတိုင်ကြားယောင်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ထောင်မှလွတ်လာပြီး ၈၈ အရေးတော်ပုံကြီးမှာ လည်း တစ်နိုင်ငံလုံးတုန်လှုပ် သည်အထိ ပြင်းထန်ခဲ့လေသည်။ ထိုကာလမှာ ပင် အမေ ကွယ်လွန်သွား၏ ။ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်၌ ပင် အမေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော်အစ်ကိုကြီးက “မင်းတော်တော်ကုသိုလ်ကောင်းတယ် ကွာ။ အမေက မင်းထောင်ထဲရောက်နေတုန်း အမြဲမေးနေ၊ စောင့်နေခဲ့တာ။ အဲဒီ ကတည်းက အမေ နေကောင်းလှတယ် မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ထဲရှိနေတုန်းသာ အမေဆုံးသွားရင် မင်းစိတ်နဲ့ အမေတော် တော်ခံစားရလိမ့်မယ်။ မင်းလည်း စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်သလို ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး အမြဲစိတ်ဆင်းရဲနေ မှာ ပေါ့။ အခုတော့ မင်းလွတ်လာပြီး မင်းနဲ့ ၂လ၊ ၃လလောက်နေရသေးတော့ အမေလည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သေသွားရတာ ပေါ့” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီးစ စက်တင်ဘာလတွင် အမေအသည်းအသန်ဖြစ်ပါတော့ သည်။ အမေကုနေကျ ဆရာဝန်ကိုသာခေါ်နိုင်၊ ကုနိုင်လျှင် အမေဆုံးလိမ့်ဦးမထင်ပေ။ ထိုအချိန်က စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကြေညာထားသောကြောင့် အပြင်ထွက်သူကို ကင်းလှည့်စစ်ကားများ က ပစ်ခတ် လေသည်။ ခွေးတွေလျှင်တောင် ပစ်လေသည်။ စစ်မြေပြင်တစ်ခုသဖွယ် စစ်သားများ မှာ ရန်သူကို ပစ်သလို ပြည်သူများ ကို ပစ်ခတ် နေလေသည်။ ဈေးဆိုင်များ ကလည်း ပိတ်ထား၏ ။ ရှိသူမျှကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျှဝေစားသောက်နေရသည်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ရှိသူကမရှိသူကို ပေးကမ်းစားသောက်နေရချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုး စားပြီးအပြင်ထွက်ကာ ဆရာဝန်ပင့် ကြည့်ပါသည်။ ဆရာဝန်က မြို့ ထဲ၌ နေသောကြောင့် ကားငှား၍ လည်းမရပေ။ အမေမှာ ဆေးကုသ မှု မခံရဘဲ သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်၏ ။ အမေကို

သေဆုံးအောင်လုပ်သူမှာ အာဏာသိမ်းစစ်အစိုးရဖြစ် သည်ဟု ကျွန်တော်ကောက်ချချထား၏ ။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပေ။ ထောင်နှင့်မိခင်စာအုပ်ကိုဖတ်ရ သောအခါ သားအပေါ်ထားသော မိခင်၏ စိတ်ကို စာနာမိသည်။ အမေသေချိန်တွင် ကျွန်တော့် လက်ပေါ်၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသော်လည်း ရဲဘော်ဖိုးသံချောင်း၏ အမေကမူ သား၏ လက်ပေါ် တွင် ကွယ်လွန်ခွင့် ရမသွားရှာပေ။

Newday News

18 December 2013

ANC နှင့် မန်ဒီလာ:

NLD နှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ သမ္မတဟောင်းလည်းဖြစ် နိုဘယ်ဆုရှင်လည်းဖြစ်သော အသား ရောင်ခွဲခြားရေး တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်း နယ်လ်ဆင်မန်ဒီလာသည် ၂၀၁၃ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၅ရက် နေ့က ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက်၉၅ နှစ်ရှိပြီး ဖြစ်သည်။

နယ်လ်ဆင်မန်ဒီလာ၏ အသက်အရွယ် ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ သူကွယ်လွန်မည်ကို အားလုံးကမျှော်လင့်ထားပြီး တောင်အာဖရိက ပြည်သူများ က သူတို့၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်အဖြစ်၊ လူမည်းများ ၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

နယ်လ်ဆင်မန်ဒီလာမှာ ၁၉၁၈ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ချိန် တွင် အသက်၉၅ နှစ်ရှိသည်။ လူသက်တမ်းအရ အသက်အရှည်ကြာဆုံး နေထိုင်ခဲ့သူဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် နေထိုင်ခဲ့သော လူသက်တမ်း ကာလအတွင်း မည်မျှအကျိုးရှိအောင်နေထိုင်သွားသလဲ။

တိုင်းပြည်တဝန်း၊ လူမျိုးတဝန်း၊ သူတို့၏ လူတန်းစားတဝန်း မည်မျှကျေခဲ့သည်ကို သိဖို့လိုပါသည်။ မန်ဒီလာမှာ နှစ်အရှည်ကြာဆုံးအကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းချခံခဲ့ရသူ နိုင်ငံရေးသမား များ အနက် တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အသားရောင်ခွဲခြားမှု ကို ဆန့်ကျင်သော တိုက်ပွဲ၊ လွတ်လပ်မှု နှင့် တရားမျှတမှု တိုက်ပွဲ၊ ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲများ အတွက် သူ့ဘဝ၏ သုံးပုံတစ်ပုံနီးပါးကို အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အချိန်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက တောင်အာဖရိက ပြည်သူများ ၏ လွတ်လပ်မှု နှင့် တရားမျှတမှု အတွက်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းလမ်း မဆိုကိုင်စွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်သည် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် မန်ဒီလာသည် ငြိမ်းချမ်းရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ရွှေ့ပြည်အေးဝါဒ (pacifism) သမား တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အသားရောင်ခွဲခြားသော လူဖြူအုပ်စိုးသူများ ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ပွဲဝင်ရာတွင် လူထု လှုပ်ရှားမှု များ နှင့် အေးချမ်းစွာ တိုက်ပွဲဝင်သော်လည်း လူဖြူအစိုးရကလက်နက်များ ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖြိုခွဲသောကြောင့် မန်ဒီလာ၏ ANC ပါတီ (အာဖရိကအမျိုးသားကွန်ဂရက်) သည်

လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကာ လက်နက်ကိုင်နည်းလမ်းဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနောက်အုပ်စုနှင့် အမေရိကန်တို့က မန်ဒီလားကို အကြမ်းဖက်သမားဟု သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသလို ANC ကိုလည်း အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

မန်ဒီလားသည် ၁၉၆၃ခုနှစ်က နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှု ဖြင့် ဖမ်းဆီးခံရပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခံရလေသည်။ ထောင်ထဲတွင် ၂၇နှစ်ကြာသည့် ကာလအတွင်း ၁၈နှစ်မှာ ရော် ဘင်ကျွန်း၌ ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ သို့သော် အသားအရောင်ခွဲခြားသည်ဟုဆိုသော၊ အလွန်ရက်စက် သည်ဟုဆိုသော လူဖြူအစိုးရမှာ မန်ဒီလားကို ထောင်ထဲတွင် စာရေးခွင့်၊ စာဖတ်ခွင့်၊ ပညာရေး အတွက် တတ်လိုသော ပညာရပ်ကို လေ့လာခွင့်နှင့်စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့် ပေးသည်။ (မြန်မာနိုင်ငံ စစ်အစိုးရအဆက်ဆက်နှင့် ကွာခြားလှလေသည်။) ထို့ကြောင့် မန်ဒီလားသည် ဥပဒေဘွဲ့ကို ထောင်ထဲမှနေ စာပေးစာယူဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ANC ခေါင်းဆောင်များ မှာ ထောင် ထဲတွင် အဖမ်းခံရချိန်၌ ANC ပါတီသည် တောင်အာဖရိကတွင် မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု များ ကို ပြုလုပ် ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆက်ခံသော မျိုးဆက်များ က သူတို့၏ အသားအရောင်ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်သည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းဆောင် ထောင်ထဲရောက်၍ ငြိမ်နေသောပါ တီမဟုတ်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ ပါတီကတိုက်ပွဲဝင်ရင်း နောက်ဆုံးလူဖြူအစိုးရမှာ မလွဲသာမရှောင်သာဘဲ မန်ဒီလားကို အကျဉ်းထောင်မှ လွှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်မှ လွှတ်သည့်နေ့တွင် ANC ပါတီဝင်များ နှင့် အာဖရိကပြည်သူထောင်ပေါင်းများ စွာ က ထောင်မှူးဝတွင် လာကြိုနေကြ၏ ။ မန်ဒီလားက ထောင်မှူးဝမှလွတ်သည်နှင့် သူ့ကိုလာကြိုနေသော ပြည်သူများ ကို “ပြည်သူလူထု ကြီးခင်ဗျာ” ။ ပြည်သူလူထုကြီးက လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ပြည်သူလူထုကြီးရဲ့ ကြို၊ ပမ်းမှု ။ တိုက်ပွဲဝင်မှု အတွက် ကျွန်တော်ထောင်က လွတ်ခဲ့ပါပြီ။ ပြည်သူလူထုကြီးကို ကျေးဇူးတင်လှပါ တယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပါတီတာဝန်များ ကို မန်ဒီလားဆက်လက်တာဝန်ယူပြီး

တောင်အဖရိက အစိုးရနှင့်လည်း တွေ့ဆုံဖို့ကြိုး စားအားထုတ်ခဲ့သည်။ တောင်အာဖရိကတွင် သန်းပေါင်းများစွာ သော ပြည်သူများ မှာ လူမည်းများ ဖြစ်ပြီး အုပ်ချုပ်နေသောလူဖြူများ မှာ လက်တစ်ဆုပ်စာသာ ရှိသောကြောင့် လူဖြူအစိုးရအနေဖြင့် ရက်ရက်စက်စက်ဖိနှိပ်ရုံမှတစ်ပါး လူထုထောက်ခံမှု ကို မရရှိ ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အသားရောင်ခွဲခြားသည့်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းဖို့ ကြိုး စားလာရသည်။ သဘောထား ပျော့ပျောင်းသည့်သမ္မတ ဒီကလပ်လက်ထက်၌ ထောင်မှလွတ်လာသော မန်ဒီလားနှင့်တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းကာ လူမည်းအားလုံး မဲဆန္ဒပေးခွင့်နှင့်အသားရောင်ခွဲခြားမှု ကို ဖျက်သိမ်းပေးခြင်းစသော သဘောတူညီချက်များ ကို တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းခဲ့သည်။ ယခင်ကသဘောထားကွဲလွဲမှု များ ကို သင်ပုန်း ချေ၍ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးရန်လည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံး တောင် အာဖရိကနိုင်ငံသားအားလုံး ဝင်ရောက်မေးပေးခွင့်ရှိသည့် ရွေးကောက်ပွဲကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်၌ ကျင်းပ ခဲ့ပြီး နယ်လ်ဆင်မန်ဒီလားမှာ သမ္မတဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မန်ဒီလားနှင့် ဒီကလပ်တို့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး တောင်အာဖရိကတွင် ရှိနေသောကမ္ဘာတွင် နောက်ဆုံးကျန်နေ သည့် အသားရောင်ခွဲခြားမှု စနစ်ကိုဖျက်သိမ်းနိုင်ခဲ့သောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဘယ်ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

ပြည်သူလူထုက အပ်နှံသောအာဏာကို ရရှိခဲ့သည်မန်ဒီလားမှာ အာဏာကိုခံမင်သော အာဏာရှူး မဟုတ်ခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အသက် ၇၅နှစ်တွင် သမ္မတဖြစ်လာပြီး ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဒုတိယသက်တမ်း သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွင် သူပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ANC ပါတီနှင့် ပြည်သူလူထုက ဒုတိယသမ္မတသက်တမ်း ဆက်လုပ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ကြသော်လည်း သူက ငြင်းပယ်ခဲ့၏ ။ မန်ဒီလားက “လူတစ်ယောက်ရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းဟာ အသက် ၇၀ ကျော်လာရင် ယုတ်လျော့လာပါတယ်။ တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်းဆောင်သူတစ်ဦးဟာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းပြီး အသက်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း အားနည်း လာချိန်မှာ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို မယူသင့်တော့ဘူး” ဟုဆိုကာ ANC ပါတီမှသာ

မိုးအမ်ဘီကို သမ္မတအဖြစ်ဝင်ရောက် ရွေးချယ်စေပါသည်။ သူသည် သမ္မတတာဝန်မှ အနားယူသော်လည်း AUNW တိုက်ဖျက်ရေး၊ အာဖရိကတိုက်၍ ဆင်းရဲမှု ပပျောက်ရေး၊ ငှက်ဖျားရောဂါတိုက်ဖျက်ရေး စသော လူမှု ရေးလုပ်ငန်းများ ကို အားကြိုမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ The Elders ဆိုသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ထူထောင်သည်။ အစဉ်အလာရှိသော၊ အတွေ့အကြုံရှိသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်သော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သူအသက် ၈၉နှစ်၌ ထိုအဖွဲ့ကိုဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် တောင်အဖရိကမှ နိဘယ်ဆုရှင် ဘုန်းတော်ကြီးဒက်စမွန်တူးတူးက တာဝန်ယူ၏ ။ ထို့ပြင် ဂရာကာမာချယ်၊ ကိုဖီအာနန်၊ ဘီလာဘတ်၊ ဂရိဟာလင်၊ ဘရန့်လက်၊ ဂျင်မီကာတာ၊ လီဇောင်ဇင်း၊ မေရီရော်ဘင်ဆန်နှင့် မိုဟာမက် ယူနွတ်တို့လည်း ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် ပါဝင်ကြလေသည်။ ကမ္ဘာ့ပေါ်ရှိ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာများ ကို ညှိနှိုင်းပေးသောအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ နယ်လ်ဆင်မန်ဒဲလားကွယ်လွန်သည့် အချိန်တွင် အသက် ၉၅နှစ်ဖြစ်သလို၊ မြန်မာနိုင်ငံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးဗိသုကာကြီး စာရေးဆရာကြီး၊ ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာမှာ လည်း အသက် ၉၅နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ငလအကြာ၌ မန်ဒဲလားကွယ်လွန် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒဂုန်တာရာမှာ စာပေသက်သက်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်သူဖြစ်သလို မန်ဒဲလားမှာ နိုင်ငံရေးသမား၊ ပရဟိတသမားနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသမားဖြစ်သည်။ ဒဂုန်တာရာက ပြဿနာတိုင်းကို ငြိမ်းချမ်းရေးဖြင့် ဖြေရှင်းရမည်။ သူ၏ “ရန်သူ မရှိ၊ မိတ်ဆွေသာရှိ၊ မုန်းသူမရှိ၊ ချစ်သူသာရှိ” ဆိုသော သဘောတရားကို ငြိမ်းချမ်းရေးသမားတိုင်းက လက်ခံကြသော်လည်း နိုင်ငံရေးသမားများ က လက်မခံပေ။ မန်ဒဲလားကမူ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပြီး ပြဿနာများ ဖြေရှင်းရေးနှင့် မတူကွဲပြားသည့် ပြဿနာများ ကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ညှိနှိုင်းပြီးအလျှော့အတင်းလုပ်ကာ ဖြေရှင်း ရမည်ဆိုသည်ကို အလေးအနက်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း ပြည်သူလူထုလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် လိုအပ်လျှင် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်သည့် လမ်းကြောင်းကိုလည်း သူနှင့် ANC ပါတီက ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးညှိနှိုင်းသည့်လမ်း မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် တိုက်ပွဲ ဆင်ရမည်ကို မန်ဒဲလားက လက်ခံသည်။ သူသည် လုံးဝအလျှော့ပေးရေး၊

လက်နက်ဖြင့်တိုက်ပွဲ ဝင်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ တိုက်ပွဲဝင်ရေး လမ်းစဉ်သက်သက်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ လိုအပ်လျှင် လိုအပ် သောတိုက်ပွဲကို တိုက်ရမည်ဟု ဆိုသည်။
တောင်အဖရိကနိုင်ငံ အသားအရောင်ခွဲခြားမှု ပပျောက် သွားသောကာလတွင်မူ မန်ဒီလားသည် ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်ကိုသာ အခိုင်အမာကိုင်စွဲ သွားပါ တော့သည်။

မန်ဒီလားသည် ကမ္ဘာ့ပေါ်တွင် ကြီးကျယ်သောခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တောင်အဖရိကပြည်သူများ ကို လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏ ။ သို့သော် လွတ် မြောက်ဖို့ဆိုလျှင် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်ဆိုသောမူ ကို သူကချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုသင်ခန်းစာကို ကမ္ဘာတွင် နမူ နာယူကြသလို မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အလေးအနက်ထားကြရပေမည်။ တိုက်ပွဲမတိုက်လျှင် အောင်ပွဲရမည်မဟုတ်ပေ။ မန်ဒီလား၏ ခေါင်းဆောင်မှု အခန်း ဘာကြောင့်ကြီးကျယ်ခဲ့ရသလဲဆို လျှင် သူ့အပေါ်ဖိနှိပ်မှု ပြင်းထန်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ထဲတွင် ၂၇ နှစ်နေခဲ့ရပြီး ကမ္ဘာ့ ပြည်သူများ ၏ sympathy ကို ရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းက သူ့ကို လေးနက်စေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ အကျဉ်း ထောင်ထဲတွင် အနှစ် ၂၀ ကျော်နေရသော ဟံသာဝတီဦးဝင်းတင်လို NLD ခေါင်းဆောင်မျိုးကို ပြည်သူက အားထားကြည်ညို သည်မှာ ထိုသို့စွန့်လွှတ်မှု ကြောင့်ဖြစ်၏ ။ ထို့ပြင် NLD ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဆိုလျှင် အကျယ်ချုပ်ဖြင့်နှစ်ပေါင်းများ စွာ နေခဲ့ရပြီး လင်တစ်ကွဲ့၊ သားတစ်ကွဲ့ဖြစ်ကာ စွန့်လွှတ်ခံခြင်းကြောင့်လည်း ပြည်သူကလေးစားကြည်ညိုကြခြင်း ဖြစ်စေလေ သည်။ ထို့ပြင် ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် စိုက်လိုက်မတ်တပ် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောဆိုခဲ့ခြင်းမှာ လည်း ပြည်သူများ ၏ အားထားစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ညီညွတ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီရရှိရေးအတွက် မြန်မာပြည်သူများ က ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်သွားကြရပေလိမ့်မည်။